

Bolborosirea – nu este un nivel superior de comunicare

Ajung la următoarea concluzie finală: pe baza textului din 1 Corinteni 13, 1 nu este admisibil să se afirme că vorbirile în alte limbi amintite în Biblie ar fi vorbiri în limbi neomenești, supranaturale. Dedesubtul acestei afirmații constă în următoarele: este o mulțime foarte mare de oameni care practică în zilele noastre vorbirea extatică sub forma *bolborosirii neînțelese, lipsită de prozodie*.¹⁵² Deoarece în acest caz în mod evident nu este vorba de limbi străine existente, se încearcă să se prezinte această practică, făcându-se referire la limbile îngerești, ca fiind un fenomen biblic. Însă, să credem noi oare că îngerii, care în Biblie stăpânesc cele mai diverse limbi străine omenești – acestea fiind minunate și complexe sisteme de cod -, nu posedă o comunicare superioară, ci numai bolborosirea, așa cum este ea practică de milioane de vorbitori extatici?

Făcând abstracție totală de aceasta, este împotriva unei gândiri sănătoase, dată de Dumnezeu, să califici bolborosirea, sunetele nearticulate, exprimările nestructurate ca fiind »limbi supranaturale superioare mijloacelor de comunicare umană«. O astfel de părere înseamnă în cele din urmă – fără să se intenționeze aceasta – disprețuirea limbilor date de Dumnezeu oamenilor! Să ne gândim bine, potrivit mărturiei Sfintei Scripturi, nu omul, ci Dumnezeu este dătătorul limbilor. Limbile biblice, ebraica, greaca și arameica, care sunt și limbi vorbite și scrise de oameni, precum și toate celelalte limbi sunt de fapt *limbi divine*. De aceea ele sunt »vase« ideale, ca să dea omenirii mesajul lui Dumnezeu.¹⁵³ De aceea Biblia, Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, poate fi tradus în cele circa 6.800 de limbi omenești existente. Creatorul a știut exact ce mijloace sunt potrivite pentru a transmite gândurile Sale creaturilor umane. Deoarece limbile omenești au fost create de Dumnezeu ca sisteme deschise, noțiunile care lipsesc într-o limbă pot fi introduse prin neologisme (creare de cuvinte noi), așa cum Adam în Geneza 2 a putut dezvolta vocabularul limbii originale cu nume noi de animale. De aceea se poate spune că în orice limbă se poate exprima orice gând! Mijloacele pentru aceasta sunt foarte diferite de la limbă la limbă, dar în principiu nu sunt nici un fel de bariere cu privire la posibilitățile de a transmite ceva.

Cu privire la înțelesul textului din Romani 8, 26-27

Unii carismatici pun în legătură »suspinele negrăite« ale Duhului Sfânt amintite în Romani 8, 26 – 27 cu bolborosirea în vorbirea extatică.¹⁵⁴

»[26] Și tot așa și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră; căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. [27] Și Cel ce cercetează inimile știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu.«

Acest loc însă nu are de a face cu vorbirea în limbi. Adjectivul »negrăite«¹⁵⁵ exprimă că aici este vorba de o comunicare mută, fără cuvinte, adică o comunicare fără vorbe, deci și fără vorbire în limbi! Vorbirea în alte limbi nu este »fără cuvinte«, ci este o comunicare prin intermediul cuvintelor – rostite cu voce tare sau nu. Cuvântul grecesc *alalētos*, tradus prin »negrăite«, înseamnă »fără cuvinte« sau »mut«. ¹⁵⁶ În Romani 8, 26-27 este vorba de lucrarea Duhului Sfânt, făcută pentru fiecare mântuit. Vorbirea în alte limbi este un dar, care nu a fost prevăzut pentru toți copiii lui Dumnezeu, așa cum vom vedea în continuare.

¹⁵² Prozodia include aspectul ritmic și metric al vorbirii în contextul tonului, intonației, accentului și duratei. În prozodie, o parte a domeniului fonologic, se studiază acest domeniu. Vorbirea se caracterizează sub aspect sonor, printre altele, prin ritm și accent, precum și prin ridicarea și coborârea vocii. Prin aceasta se structurează, printre altele, unitățile de sens. În scris, acestea sunt scoase în evidență prin semne de propoziție (virgule, puncte, semne de exclamare și de întrebare), precum și prin paragrafe, etc. La vorbirea extatică practică în zilele noastre de milioane de oameni se observă lipsa elementului prozodic.

¹⁵³ Tot așa argumentează și Wells în studiul său detaliat cu privire la inspirația Bibliei: WELLS: Dieu a parlé, pag. 17.

¹⁵⁴ De exemplu HAGIN: Doamne, învață-ne să ne rugăm, pag. 62; HAINEBACH: Rugați-vă prin Duhul, pag. 32.

¹⁵⁵ Gecește *alalētos* = »fără cuvinte«, »mut«.

¹⁵⁶ BAUER: Dicționar al Noului Testament, pag. 67; LOW-NIDA: Greek-English Lexicon of the New Testament Based on Semantic Domain, 33,96; THAYER: Greek-English Lexicon, pag. 25.

Nici o îngrădire a conștiinței

La vorbirea în alte limbi biblică nu este niciodată vorba de stări extatice. Niciodată nu a fost în astfel de împrejurări o îngrădire a conștiinței. Aceasta ar fi fost în contradicție cu învățătura Sfintei Scripturi. În 2 Timotei 4, 5, Pavel a poruncit:

»Dar tu fii treaz în toate lucrurile ...«

Verbul *nêphô* tradus prin »fii treaz« înseamnă, potrivit Dicționarului standard nou-testamental al Noului Testament în limba greacă al lui Walter Bauer:

»... să fii liber de orice beție spirituală sau sufletească, de abundență, patimă, pripă, harababură, exaltare«.¹⁵⁷

În 2 Timotei 4, 5 este vorba de o poruncă nou-testamentală. Verbul este folosit la forma imperativă. Constatăm că tot ceea ce pentru mișcarea carismatică este o exuberanță înflăcărată reprezintă o încălcare evidentă a unei porunci clare din Noul Testament. Ce este o încălcare a poruncilor biblice? Păcat împotriva lui Dumnezeu!

Bucuria mare este evident biblică (compară de exemplu cu Psalmul 100, 1-2; Filipeni 4, 4), dar niciodată în chip lipsit de înțelepciune, niciodată într-o formă care ar îngrădi într-un fel oarecare autocontrolul, sau l-ar anula chiar, niciodată într-un fel prin care demnitatea omenească ar avea de suferit prin aceasta. Noul Testament somează încă de 10 ori la luciditate:¹⁵⁸

• 1 Corinteni 15, 34: »*Veniți-vă în fire [eknêphô]*,¹⁵⁹ cum se cuvine, și nu păcătuiți! Căci sunt între voi unii, care nu cunosc pe Dumnezeu: spre rușinea voastră o spun.«

• 1 Tesaloniceni 5, 6-8: »[6] De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji [*nêphô*]. [7] Cei ce dorm, dorm noaptea; și cei ce se îmbată, se îmbată noaptea. [8] Dar noi, care suntem fii ai zilei, să fim treji [*nêphô*], să ne îmbrăcăm cu platoșa credinței și a dragostei, și să avem drept coif nădejdea mântuirii.«

• 1 Timotei 3, 2: »Dar trebuie ca episcopul să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat [*nêphalios*],¹⁶⁰ înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții.«

• 1 Timotei 3, 11: »Femeile, de asemenea, trebuie să fie cinstite, neclevetitoare, cumpătate [*nêphalia*],¹⁶¹ credincioase în toate lucrurile.«

• 2 Timotei 2, 24-26: »[24] Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, [25] să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejde că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului; [26] și, venindu-și în fire [*ananêphô*], să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia.«

• Tit 2, 1-2: »[1] Tu însă, vorbește lucruri care se potrivesc cu învățătura sănătoasă. [2] Spune că cei bătrâni trebuie să fie treji [*nêphalios*],¹⁶² vrednici de cinste, cumpătați, sănătoși în credință, în dragoste, în răbdare.«

• 1 Petru 1, 13: »De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji [*nêphô*], și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos.«

• 1 Petru 4, 7: »Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți [*nêphô*] dar, și vegheați în vederea rugăciunii.«

• 1 Petru 5, 8: »Fiți treji [*nêphô*] și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită.«

În afară de aceasta, în Noul Testament întâlnim de 14 ori porunca »vegheați!«¹⁶³ Noul Testament respinge orice pasivitate a duhului și cheamă pe credincioși la veghere și la activitate

¹⁵⁷ BAUER: Dicționar al Noului Testament, pag. 1090.

¹⁵⁸ 1 Corinteni 15, 34; 1 Tesaloniceni 5, 6-8; 1 Timotei 3, 2, 11; 2 Timotei 2, 26; 4, 5; Tit 2, 2; 1 Petru 1, 13; 4, 5; 5, 8.

¹⁵⁹ = să devii din nou treaz.

¹⁶⁰ = adjectiv masculin derivat de la *nêphô*.

¹⁶¹ = adjectiv feminin derivat de la *nêphô*.

¹⁶² = adjectiv masculin derivat de la *nêphô*.

¹⁶³ Matei 24, 42; 25, 13; 26, 38,41; Marcu 13, 33,35,37; 14, 34,38; Luca 21, 36; Faptele Apostolilor 20, 31; 1 Corinteni 16, 13; Coloseni 4, 2; 1 Petru 5, 8.

Vorbirea în alte limbi sau vorbire extatică?

sănătoasă, și anume cu porunci ca acestea: »Împotriviți-vă!«¹⁶⁴, »Luptați!«¹⁶⁵ sau, ca mai sus, »vegheați!«

Acestea stau clar în opoziție cu misticismul a tot felul de practici religioase care nu au nimic cu Biblia, așa cum ar fi meditația transcedentală, călătorii în vis, Yoga, antrenamentul autogen, muzica Rock, drogurile etc., în care îngrădirea conștientului pe diferite trepte joacă un rol esențial.

Când Beatles cu cântecul lor »Let It Be« au apărut în public, nu voiau să cheme tineretul ca să ia viața în chip puțin mai ușuratic și nici chiar să interpreteze totul ca fiind greu. Nu, ei au lansat un apel la pasivitate a duhului, așa cum ea se practică prin meditații în religiile orientale. »Let It Be« înseamnă »Dedă-te pasivității, decuplează-ți rațiunea!«. În textul cântecului se spune în continuare »... whisper words of wisdom ...« (»... șoptește cuvinte ale adevărului ...«). Prin aceasta se înțelegea repetarea permanentă de mantrans.¹⁶⁶ Prin repetarea permanentă a anumitor cuvinte sau expresii – deseori fără cunoașterea înțelesului lor – se poate aduce duhul omenesc în stare de pasivitate, și alte duhuri (demoni) pot prelua chiar controlul. Hindușii ar spune, »ca să se poată ajunge în contact cu zeii«.

Duhul Sfânt este potrivit mărturiei Sfintei Scripturi un »Duh de chibzuință«, care dă putere pentru stăpânirea de sine, cumpătare și decizii intelectuale sănătoase (compară cu 2 Timotei 1, 7).¹⁶⁷ El nu duce pe oameni niciodată într-o stare de transă. Când apostolul Pavel începe în 1 Corinteni 12 să vorbească despre darurile spirituale, face în privința aceasta o diferență izbitoare cu păgânii (1 Corinteni 12, 2):

»Când erați păgâni, știți că vă duceați la idoli cei mulți, după cum erați călăuziți.«

Zidire sufletească prin vorbirea în alte limbi

Cazul special din Corint

La evenimentul de Rusalii din Faptele Apostolilor 2 erau prezenți mulți oameni care vorbeau limbi străine. Vorbirea în alte limbi a fost pentru ei un mijloc de comunicare perfect. În Corint aceasta a creat deseori probleme de înțelegere. La ce ar fi folosit acolo vorbirea în alte limbi, dacă nu era nimeni care vorbea în alte limbi? Dacă corintenii, mulți dintre ei fiind oameni care veneau din straturi sociale inferioare,¹⁶⁸ nu înțelegeau limbile, nu aveau parte de zidire sufletească. De aceea în acest caz era absolut necesară¹⁶⁹ »tâlcuirea« sau »traducerea«. Exclusiv numai prin traducere primea adunarea »zidire sufletească« în credință (1 Corinteni 14, 5). Recunoaștem din aceasta că nu fenomenul vorbirii în sine însuși, ci mesajul transmis prin acesta era cel care aducea zidirea sufletească.

Nici o zidire sufletească prin timbrul vorbirii

Cele spuse le putem exemplifica printr-un exemplu: Psalmii au fost inițial redactați în limba ebraică. Potrivit mărturiei Sfintei Scripturi, ei sunt inspirați de Duhul Sfânt, ca toate celelalte cărți ale Bibliei (2 Timotei 3, 16). De aceea limba ebraică a Psalmilor este într-o oarecare măsură limba Duhului Sfânt. Am putea în serviciile divine să cităm Psalmii în limba ebraică. Cu toate că limba prorocilor a fost fără îndoială deosebit de frumoasă și suna solemn, nici un vizitator al serviciilor

¹⁶⁴ Iacov 4, 7; 1 Petru 5, 9.

¹⁶⁵ 1 Timotei 6, 12.

¹⁶⁶ În limba sanscrită: formule de meditație.

¹⁶⁷ 2 Timotei 1, 7: »Căci Dumnezeu nu ne-a dat un Duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.« Expresia »chibzuință« din 2 Timotei 1, 17 este traducerea cuvântului *sôphronimos*. Alte înțelesului ale cuvântului sunt: stăpânirea de sine, aptitudinea de a rosti sentințe sănătoase, înfrânarea.

¹⁶⁸ Compară cu 1 Corinteni 1, 26-28.

¹⁶⁹ *Diermêneuo* (= »a interpreta«, »a traduce«): 1 Corinteni 12, 30; 14, 5, 13, 27; *hêrmeneia* (= »interpretare«, »traducere«): 1 Corinteni 12, 10; 14, 26; *diermêneutês* (= »interpret«, »traducător«): 1 Corinteni 14, 28.

Vorbirea în alte limbi sau vorbire extatică?

divine în ebraică, care nu cunoaște limba ebraică, nu va avea foloase spirituale. Sunetele limbii sunt purtători de informații. Cine nu poate descifra sunetele, nu poate înțelege nimic din informație. Sunetele în sine nu sunt comunicare. Numai atunci când conținutul unui mesaj se transmite, cel care îl primește poate să aibă un câștig de la el. Să dăm un exemplu:

*'aschrei ha'ish 'asher lo halakh ba'atzath resha'im
uvederekh chata'im lo'amad
uvemoshav letzim lo jashav
ki 'im bethorath 'adonai chevtzo
uvethoratho jehegeh jomam valailah
vehajah ke'etz shatul 'al palgei majim
asher pirjo jithen be'itho
ve'alehu lo jibbol
vekhoh 'asher ja'aseh jatzliach
lo khen haresha'im
ki 'im kammotz 'asher tiddephennu ruach
'al ken lo jaqumu resha'im bamishpat
vechata'im ba'adath tzadiqim
ki jodea adonai derekh tzadiqim
vederekh resha'im toved*

Propozițiile citate sunt vorbirea perfectă a Duhului Sfânt. Ele sunt 100% inspirate de El (2 Timotei 3, 16). Dar ce folos au ele pentru cititor și pentru cel ce le aude, dacă ei nu înțeleg această limbă? Nu aduc nici un fel de zidire sufletească. Însă de îndată ce le traducem, avem parte de adevărată zidire sufletească:

Psalmul 1

*Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși, și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori!
Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului, și zi și noapte cugetă la Legea Lui!
El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui, și ale cărui frunze nu se veștejesc; tot ce începe, duce la bun sfârșit.
Nu tot așa este cu cei răi: ci ei sunt ca pleava, pe care o spulberă vântul.
De aceea cei răi nu pot ține capul sus în ziua judecății, nici păcătoșii în adunarea celor neprihăniți.
Căci Domnul cunoaște calea celor neprihăniți, dar calea păcătoșilor duce la pieire.*

Ce este comunicarea?

Dialogul vorbit între oameni are loc în felul următor: emițătorul posedă sau alcătuiește în interiorul său informații. El le codifică într-un anumit sistem, și anume sub formă de unde sonore, pe care le transmite la un receptor. Receptorul decodifică sistemul cifrat și preia informația în sine însuși. Acum el poate reacționa și în forma descrisă el însuși devine un emițător, în timp ce emițătorul de mai înainte are posibilitatea să treacă pe recepție.

Comunicații nereușite

Deoarece la vorbirea extatică vorbitorul nu înțelege ce spune, în acest caz nu poate fi vorba de vorbire ca mijloc de comunicare.

După părerea mea, vorbitorul extatic care se bazează în mod greșit pe 1 Corinteni 14, 2 nu este nicidecum în comunicare cu Dumnezeu la rugăciune. Prin ceea ce face, el neglijează complet vorbirea, dorită și mult prețuită de Creator, ca mijloc de comunicare între Dumnezeu și om. Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Său scris. Noi Îi răspundem prin rugăciune, și anume prin aceea că în deplină conștientă Îi răspundem din inimă, la ceea ce ne spune. Aceasta este comunicare. Orice altceva este sub demnitatea umană. Măgărița lui Balaam nu stăpânea limba, pe care o vorbea (Numeri 22, 28 – 30). Să nu uităm însă că ea era un animal și nu o ființă creată după chipul lui Dumnezeu (compară cu Geneza 1, 27)!

Înțelegerea limbii și stăpânirea limbii

Duhul omenesc = activist al vorbirii în alte limbi

Cine se ruga în altă limbă știa exact ce spunea. Limba nu era străină pentru el: el se zidea sufletește pe sine însuși (1 Corinteni 14, 4). Am văzut mai înainte că nu fenomenul supranatural zidea sufletește, ci conținutul, cele comunicate, căci altfel Adunarea ar fi fost zidită sufletește, chiar dacă nu ar fi fost nici un translator acolo (1 Corinteni 14, 17), și anume prin acele manifestări supranaturale.

La vorbirea în alte limbi potrivit cu 1 Corinteni 14, 14 se ruga *duhul omului*.¹⁷⁰ Duhul omului are aptitudinea de »a recunoaște«, de »a cerceta« și de »a înțelege«. ¹⁷¹ El este sediul intelectului uman. La vorbirea în alte limbi, organul gândirii și al înțelegerii nu a fost pasiv, ci dimpotrivă, a fost complet activ, da, a fost chiar izvorul comunicării. Vorbitorul în alte limbi putea spune ce vrea. Potrivit Faptelor Apostolilor 2, 4, Duhul Sfânt îl făcea apt pentru a vorbi corect. Însă din 1 Corinteni 14, 14 rezultă că și duhul omului era cel care vorbea. Vorbirea în alte limbi, așa cum este ea prezentată în Biblie, nu are nimic comun cu medialitatea, unde duhul omului este pasiv și un alt duh vorbește activ prin el.

Numai ascultătorul ignorant nu înțelegea nimic

În 1 Corinteni 14 se spune nu despre vorbitor, ci despre ascultător: este un *străin, care nu înțelege nimic* (1 Corinteni 14, 11), *el nu poate spune »Amin!«* pentru confirmare (1 Corinteni 14, 16), el ocupă locul unuia care *nu știe* (1 Corinteni 14, 16). Vorbitorul știa tot ce spune. El era cel activ. Dar ascultătorul care nu știa limba străină, nu putea înțelege nimic din mesajul vorbitorului în alte limbi.

Să te rogi pentru darul tălmăcirii?

Pe baza textului din 1 Corinteni 14, 13 s-ar putea ajunge la presupunerea că vorbitorul în alte limbi nu știa ce spune, dar îi stătea la dispoziție posibilitatea ca să se roage pentru primirea darului de tălmăcire. Acolo se spune:

»De aceea, cine vorbește în altă limbă, să se roage să aibă și darul s-o tălmăcească.«

¹⁷⁰ 1 Corinteni 14, 14: »Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, *duhul meu* se roagă, ...« Expresia »duhul meu« (în limba greacă *pneuma mou*) înseamnă duhul lui Pavel. Nu există nici un loc în Biblie, în care această expresie rostită de gura omenească ar putea însemna Duhul Sfânt. Unele traduceri au redat greșit această propoziție cu referire la Duhul lui Dumnezeu și de aceea ele sunt inacceptabile.

¹⁷¹ Compară cu Iov 20, 3; 32, 8; Psalmul 87, 6; Proverbe 20,27.

Vorbirea în alte limbi sau vorbire extatică?

Prin studiul acestei propoziții în originalul grecesc devine clar că nu este așa. Formele verbului folosite de Pavel nu indică spre un eveniment care a avut loc o singură dată. Apostolul folosește forma de durată,¹⁷² ceea ce arată o acțiune care se repetă. Ținând seama de aspectul grecesc, traduc în felul următor acest verset:

»De aceea, cine vorbește [tot mereu / mereu din nou] în altă limbă, să se roage [tot mereu / mereu din nou] s-o tălmăcească [tot mereu / mereu din nou].« (Vezi traducerea GBV 1989 și GBV 2001).

Nu este vorba de a avea un anumit dar. Cel ce vorbește în altă limbă știe exact ce spune. Însă el să roage pe Dumnezeu să-i dea ajutor să prezinte cele spuse pe cât se poate de clar și de înțeles.

În același fel ne rugăm pentru reușită când cineva traduce un mesaj al Cuvântului, să zicem din engleză în română. Chiar și atunci când stăpânești perfect ambele limbi, totuși totdeauna ești dependent de harul și ajutorul lui Dumnezeu, pentru ca o astfel de lucrare să fie pe cât se poate de bună și să aducă câștig ascultătorilor.

Un dar pentru toți creștinii?

Întrebările »vorbesc toți în alte limbi?« și »tălmăcesc toți?« (1 Corinteni 12, 30) cer un răspuns negativ. Întrebările care sunt formulate cu particula greacă *mê*, așa cum este cazul aici, sunt întrebări retorice, care cer ca răspuns »Nu!«. Rezultă din aceasta că nu toți creștinii aveau darul vorbirii în alte limbi!

Părerea susținută de unii carismatici, că toți credincioșii adevărați trebuie să vorbească extatic este în totală contradicție cu afirmațiile Cuvântului lui Dumnezeu.

Responsabilitatea la vorbirea în alte limbi

Ținând seama de cele spuse până aici, devine clar că vorbirea extatică din zilele noastre, la care vorbitorii nu se înțeleg pe ei înșiși și nici nu știu ce spun, nu se poate susține biblic și nu se poate pune în legătură cu vorbirea în alte limbi din Sfânta Scriptură. Nu mai puțin ne-biblici sunt tălmăcitorii limbilor din zilele noastre, pe care nici vorbitorii extatici *nu le înțeleg (!)*, ci printr-un fel de inspirație – oricare ar fi aceasta, de exemplu fără să gândească, dau frâu liber torentului de cuvinte și spun că aceasta este »inspirație« - vreau să dea o interpretare celor spuse.

Rațiunea nu trebuie niciodată și nicidecum anulată sau îngădită. Cei credincioși trebuie să fie »maturi / întregi la minte« (1 Corinteni 14, 20).¹⁷³ Omul a fost creat de Dumnezeu ca o unitate din duh, suflet și trup (1 Tesaloniceni 5, 23). Nici un aspect al omului nu trebuie disprețuit sau neglijat.

Domnul Isus Hristos a învățat că noi suntem responsabili de toate cuvintele pe care le rostim (Matei 12, 36 – 37):

»[36] Vă spun că în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit. [37] Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit.«

Aceste versete ne ajută să înțelegem, că niciodată nu poate fi voia lui Dumnezeu, ca noi să rostim cuvinte pe care noi nu le înțelegem și nu știm ce înseamnă de fapt. Dacă ar fi așa, atunci am fi scutiți de controlul și responsabilitatea noastră. Dacă Domnul cere de la noi creștinii, ca să dăm socoteală de toate cuvintele noastre, atunci El nu ne va da niciodată vorbirea extatică, în cadrul căreia mintea și rațiunea noastră sunt lăsate la o parte.

¹⁷² Forma așa-zisei »rădăcină prezentă« în vorbirea Noului Testament descrie conținutul verbului ca fiind neterminat, ca fiind în derulare, în dezvoltare sau ca fiind o acțiune care se repetă.

¹⁷³ Cuvântul grecesc *teleios* înseamnă atât »matur«, cât și »desăvârșit«. În contextul din 1 Corinteni 14, 20 stă pe prim-plan înțelesul de »matur«. Să observăm diferențierea între »neștiutor« / »copii« și »maturi«.

»Duhul« împotriva »rațiunii«?

În 1 Corinteni 14, 14,15 noțiunile »duh« și »mintea« par să fie tratate ca perechi în opoziție:
»[14] Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, *duhul meu* se roagă, dar *mintea mea* este fără rod. [15] Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga *cu duhul*, dar mă voi ruga și *cu mintea*; voi cânta *cu duhul*, dar voi cânta și *cu mintea*.«

Cu privire la înțelegerea cuvântului *nous*

În acest loc pare ca noțiunile »duh« (*pneuma*) și »mințe« (*nous*) să fie în opoziție. Aceasta surprinde, căci aceste concepte de fapt nu pot fi în opoziție! »Mințe« este o aptitudine a »duhului« (Psalmul 77, 6). De aceea ne întrebăm: Ce poate să mai însemne acest cuvânt *nous*? Cuvântul *nous* are un sens multiplu, din care enumerăm următoarele sensuri: »mințe«, »fel de gândire«, »sentiment«, »intenție«, »scop (în cadrul tratativelor)«, »gând«, »gândul vorbirii«, »afirmație«, »înțeles (al cuvintelor)«, etc.¹⁷⁴

Ce înseamnă »fără rod«?

Se pune acum întrebarea: ce înseamnă de fapt cuvintele »fără rod«, din 1 Corinteni 14, 14? Răspunsul rezultă din context și din întreg cursul gândurilor capitolului: »a nu aduce nici un rod pentru alții«. Să observăm cât de des se vorbește în această secțiune despre *altul*, respectiv despre *alții*. Orientarea întregului text din 1 Corinteni 14 este următoarea: cine posedă un dar duhovnicesc, să-l folosească spre zidirea sufletească a altora. Trebuie ținut seama ca cele comunicate, cele spuse, să ajungă bine spre folosul altora (compară cu 1 Corinteni 14, 12). Nu este suficient că tu însuși ai folose și înțelegi ce spui (1 Corinteni 14, 4).

Traducerea din 1 Corinteni 14, 14-15

Afirmațiile lui Pavel se pot parafraza în felul următor: »Eu vreau într-adevăr să mă exprim în alte limbi, dar doresc totodată ca și alții să mă înțeleagă.« Cuvântul *nous* înseamnă în contextul nostru »înțeles«, »sens« sau »putere de exprimare a celor spuse prin limbi străine«.

De aceea eu traduc în felul următor textul din 1 Corinteni 14, 14-15,19:

»[14] Căci dacă mă rog într-o limbă străină, *duhul meu* se roagă, dar *sensul vorbirii mele* [sau *afirmația mea*] este [în acest caz] fără rod [pentru ascultători]. [15] Ce este de făcut atunci? Vreau să mă rog *cu duhul*, dar vreau să mă rog și *cu vorbire cu sens*; vreau să cânt *cu duhul*, dar vreau să cânt și *cu vorbire cu sens*. ... [19] Dar în Biserică, vreau mai bine să spun cinci cuvinte *cu sens de vorbire de la mine*,¹⁷⁵ ca să învăț și pe alții, decât zece mii de cuvinte în altă limbă.«

Cu privire la opoziția dintre *nous* și *phrên*

Acolo unde în 1 Corinteni 14 este clar vorba de facultate intelectuală, Pavel nu folosește cuvântul *nous*, ci un alt cuvânt, folosit atât de rar, că în tot Noul Testament numai aici se

¹⁷⁴ Compară de exemplu cu: GEMOLL: Griechisch-deutsches Schul- und Handwörterbuch, pag. 524; KAEGI: Benslers Griechisch-deutsches Schulwörterbuch, pag. 539; LIDDELL / SCOTT: A Greek-English Lexicon, pag. 1181.

¹⁷⁵ În greacă *nous mou* = »sens / înțeles / afirmație / putere de expresie / sens de vorbire de la mine« (adică conținutul a ceea ce spun eu).

Vorbirea în alte limbi sau vorbire extatică?

întâlnește.¹⁷⁶ Prin această *opозиție semantică*, așa cum este numită ea în lingvistică, ia naștere o diferențiere clară a noțiunilor din context. Prin aceasta se mărește înțelegerea afirmației. Această opoziție este plină de efect la trecerea de la 1 Corinteni 14, 19 la 1 Corinteni 14, 20:

»[19] Dar în Biserică voiesc mai bine să spun cinci cuvinte *înțelese* [= *nous*], ca să învăț pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă. [20] Fraților, nu fiți copii la *minte* [= *phrên*], ci, la răutate fiți prunci,¹⁷⁷ iar la *minte* [= *phrên*], fiți oameni mari.«

Aici se accentuează importanța minții: creștinii să nu decupleze niciodată mintea. La *minte* să fie »oameni mari«. Dacă în acest loc ne amintim că cuvântul grecesc *teleioi* folosit pentru expresia »oameni mari« are și înțelesul de »desăvârșit«, atunci afirmația capătă importanță mărită. Creștinii trebuie să-și folosească rațiunea. Prin aceasta ei vor putea, printre altele, să recunoască că vorbirea în alte limbi fără traducere este lipsită de sens, că numai partea sonoră a vorbirii nu aduce nimic ascultătorilor și nu are nimic cu comunicarea, care de fapt este ținta vorbirii.

În unele religii, recitarea de cuvinte, propoziții și texte neînțelese au o importanță deosebit de mare. Să ne gândim de exemplu la mantras¹⁷⁸ și la textele jertfelor fetișe din hinduism, precum și la recitarea coranului în limba originală a mahomedanilor, de către cei care nu cunosc limba arabă.¹⁷⁹ În aceste religii se atribuie cuvântului rostit cu voce tare înțelesuri supranaturale, magice. Creștinismul biblic se distanțează de orice formă de magie, și prin aceasta și de magia cuvintelor.¹⁸⁰

Sursele falsei vorbiri în alte limbi

Am văzut că la vorbirea în alte limbi biblică este vorba de stăpânirea limbilor străine, care nu au fost învățate mai înainte. Aceasta se deosebește marcat de toate bolborosirile vorbitorilor extatici, așa-numita »glossolalie«, în care vorbitorii se dedau pasivității, ei înșiși neînțelegând ce vorbesc. Această formă de vorbire extatică se întâlnește în practicile mistice ale diverselor religii, ca de exemplu hinduismul, spiritismul, în vechile culte de mistere, etc.¹⁸¹ Și în șamanism, religii tribale animiste, vorbirea extatică este un fenomen cunoscut, fiind folosită ca să dea naștere la obsedanță, adică luarea în stăpânire de către un duh.¹⁸² Pe lângă aceasta, ca o consecință a stăpânirii de duhuri,¹⁸³ pot să apară fenomene secundare cum ar fi tremurături, tresăriri, căderi la pământ, scoaterea de sunete animalice și râs necontrolat, etc.¹⁸⁴

Din ce surse poate apare »glossolalia« pe terenul creștinismului? Sunt mai multe posibilități:

- a) Poate fi vorba de o gângureală sau o bolborosire produsă de persoana însăși.¹⁸⁵
- b) Glossolalia poate lua naștere din anumite stări sufletești. Este un fenomen cunoscut în psihiatrie, care se poate explica, de exemplu, prin suprasolicitarea sufletească.¹⁸⁶
- c) Vorbirea extatică poate avea origine demonică. Un exemplu »creștin« clar din timpul camisarzilor poate exemplifica într-o măsură aceasta:¹⁸⁷ O fată dintr-un mediu social simplu

¹⁷⁶ Cuvântul *phrên* întâlnit de 2 ori în 1 Corinteni 14, 20 înseamnă »rațiune«, »gândire«.

¹⁷⁷ Când este vorba de a face răul, atunci creștinii să fie lipsiți de maturitate și inapți.

¹⁷⁸ Formule de meditație

¹⁷⁹ Un afgan cu studii superioare mi-a povestit în Tadjikistan, că el a citit de patru ori coranul în limba arabă – fără însă să-l înțeleagă, ci pur și simplu ca ritual religios.

¹⁸⁰ Compară cu Deuteronomul 18, 10-14; Galateni 5, 20; Apocalipsa 21, 8.

¹⁸¹ HEIJKOOP: Vindecări, vorbirea în limbi, semne și minuni în lumina Scripturii, pag. 16, 25-26; EBERTSHÄUSER: Mișcarea carismatică în lumina Bibliei, pag. 152.

¹⁸² FRANZKE: Ce este șamanismul? Ce este el, pericole și extinderea șamanismului în școală și societate, pag. 6.

¹⁸³ FRANZKE: Ce este șamanismul? Ce este el, pericole și extinderea șamanismului în școală și societate, pag. 13.

¹⁸⁴ FRANZKE: Ce este șamanismul? Ce este el, pericole și extinderea șamanismului în școală și societate, pag. 12-13.

¹⁸⁵ Compară paralela cu prorocia falsă: Ezechiel acuza în timpul Vechiului Testament pe falșii proroci că prorocesc după gustul inimii lor stricate lucruri neadevărate (Ezechiel 13, 2-3).

¹⁸⁶ OATES: O cercetare social-psihologică a glossolaliei, pag. 76-99.

¹⁸⁷ Camisarzii au fost o mișcare degenerată, care s-a dezvoltat din mișcarea hughenotă.

Vorbirea în alte limbi sau vorbire extatică?

obișnuia în timpul acela în stare de transă să vorbească limba franceză la un nivel ridicat.¹⁸⁸ În stare normală, de trezire, ea nu putea vorbi această limbă. În mesajele ei, ea cerea camarazilor să ucidă.¹⁸⁹

În acest context se pune întrebarea, dacă la creștinii adevărați poate fi vorba de influențe demonice. Pe baza diverselor relatări din Noul Testament trebuie din păcate să se răspundă cu „Da!”. În Matei 16, 16, Petru a făcut o mărturisire în baza unei descoperiri divine (compară cu Matei 16, 17) cu privire la Mesia – dar afirmația lui din Matei 16, 22 avea o inspirație diabolică (Matei 16, 23). Domnul a muștrat pe Petru cu toată asprimea (Matei 16, 23):

»Dar Isus S-a întors, și a zis lui Petru: „Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile Tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor.”«

»Sfinții« și »credincioșii« din Efes (compară cu Efeseni 1, 1) sunt atenționați să nu dea prilej diavolului, să nu-i ofere spațiu (grecește *topos*) (Efeseni 4, 27).

Apostolul Petru a reproșat lui Anania, că el și-a deschis inima pentru diavol (Faptele Apostolilor 5, 3):

»Petru i-a zis: „Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt, și să ascunzi o parte din prețul moșiei?”«

Pavel a întâlnit la corinteni o stare așa de mizerabilă, încât putea să le reproșeze, că ei erau gata să primească un duh străin (2 Corinteni 11, 4):

»În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să *primiți un alt duh* pe care nu l-ați primit, sau o altă Evanghelie, pe care n-ați primit-o, oh, *cum îl îngăduiți de bine!*«

Pentru ce este vorbirea în alte limbi?

Un semn pentru Israel

Așa cum am spus mai înainte, vorbirea în alte limbi era în primul rând o referire simbolică pentru partea necredincioasă a poporului Israel, căreia îi era greu să accepte că în epoca misiunii mondiale, care a început aproximativ cu ziua de Rusalii din anul 32 după nașterea lui Hristos, cei care nu erau iudei puteau să intre în legătură cu Dumnezeu prin mărturisirea păcatelor cu căință și credința în Mesia Isus, fără ca să trebuiască să meargă pe calea iudaismului. În 1 Corinteni 14, 21 – 22, Pavel explică înțelesul simbolic al vorbirii în alte limbi, făcând aluzie în privința aceasta la un loc din cartea prorocului Isaia:

»[21] În Lege¹⁹⁰ este scris [Isaia 28, 11 - 12]: „Voi vorbi norodului acestuia prin altă limbă și prin buze străine; și nici așa nu Mă vor asculta, zice Domnul.” [22] Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși. Prorocia, dimpotrivă, este un semn nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei credincioși.»

Dumnezeu vorbește tuturor popoarelor

Semnul supranatural al vorbirii în alte limbi era o referire simbolică la faptul, foarte greu de acceptat pentru iudeii din timpul acela, că Dumnezeu vrea să vorbească în chip minunat nu numai

¹⁸⁸ Cu privire la istoria camarazilor și la acest caz a se vedea lucrarea: SCHOTT: Biserica pustiei.

¹⁸⁹ În acest caz nu este vorba numai de bolborosire, ci de o limbă străină existentă. Două aspecte arată clar că nu este vorba de vorbirea în alte limbi, așa cum o găsim în Biblie: 1. Nu ea era cea care vorbea, ci un duh vorbea prin ea. Ea servea de medium, rațiunea ei fiind decuplată. 2. Afirmațiile ei erau în mod evident în contradicție cu Biblia (Matei 5, 44).

¹⁹⁰ Noțiunea »Lege« înseamnă aici întreg Vechiul Testament.

Vorbirea în alte limbi sau vorbire extatică?

unui singur popor. Mesajul cu privire la Mântuitorul Isus Hristos trebuia adus tuturor popoarelor în limba lor, în deplină concordanță cu misiunea divină a lui Mesia din Isaia 49, 6:

»Este prea puțin lucru să fii Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, Te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.«

Biblia pentru toate popoarele

Printr-o lucrare de pionierat neobosită, întreaga Biblie și părți din Biblie au putut fi traduse în mai mult de 2.300 de limbi. Prin aceasta au fost dărâmate granițele de vorbire de pe cele cinci continente, astăzi aproape toți oamenii pot auzi pe înțelesul lor Cuvântul lui Dumnezeu. *Această măreață lucrare de traducere a progresat pe parcursul istoriei Bisericii fără darul vorbirii în alte limbi.* A fost o muncă deosebit de grea, cu pericole și dăruire cu devotație. Fără îndoială: Dumnezeu ar fi putut să facă această lucrare mult mai simplu prin vorbirea în alte limbi. Dar nu a făcut-o. De ce nu? Foarte simplu, deoarece voința Lui suverană a vrut altfel! Vorbirea în alte limbi a fost numai un semn, un indiciu cu privire la dezvoltarea minunată a istoriei mântuirii: lumea întreagă să afle despre vorbirea lui Dumnezeu în Sfânta Scriptură, corespunzător misiunii Celui Înviat (Matei 28, 19 – 20; Marcu 16, 15 – 16; Luca 24, 46 – 49; Ioan 20, 21; Faptele Apostolilor 1, 8).

Vorbirea în alte limbi va înceta odată Cu privire la diferența dintre *katargeô* și *pauô*

În 1 Corinteni 13, 8,10,13 se explică, că darurile spirituale cum ar fi prorocia și cunoștința, împreună cu tot ceea ce este »în parte«, »se vor sfârși« odată (1 Corinteni 13, 8 -13):

»[8] Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârși [*katargeô*]; limbile vor înceta [*pauô*]; cunoștința va avea sfârșit [*katargeô*]. [9] Căci cunoaștem în parte, și prorocim în parte; [10] dar când va veni ce este desăvârșit, acest „în parte” se va sfârși [*katargeô*]. [11] Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat [*katargeô*] ce era copilăresc. [12] Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin. [13] Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.«

Cuvântul grecesc *katargeô* tradus prin »a da la o parte« în traducerea Elberfelder a Bibliei înseamnă, printre altele, și »a nimici«, »a desființa«, »a nimici« (compară cu Evrei 2, 14), »a înlătura«. Înțelesul de bază este »a da jos«¹⁹¹. Această expresie puternică înseamnă o înlăturare imediată, bruscă, ce va avea loc la venirea lui Hristos, »când va veni Ce este desăvârșit« (1 Corinteni 13, 10) – când cei credincioși vor vedea pe Domnul lor »față în față« (1 Corinteni 13, 12).¹⁹²

În timp ce cuvântul *katargeô* se întâlnește de patru ori în 1 Corinteni 13 în legătură cu »prorocia« (1 Corinteni 13, 8), »cunoașterea« (1 Corinteni 13, 8), precum și cu »în parte« (1 Corinteni 13, 10) și cu ce este »copilăresc« (1 Corinteni 13, 11), în legătură cu sfârșitul vorbirii în alte limbi se folosește în locul acestuia un alt verb, și anume noțiunea *pauô*, ceea ce înseamnă »a

¹⁹¹ Potrivit părților componente ale cuvântului: *kata* (»în jos«) și *argeô* (»a face«).

¹⁹² Oare nu se poate înțelege prin »desăvârșit« timpul de când canonul cărților biblice a fost complet, adică timpul începând cu circa anul 98 după nașterea lui Hristos, când apostolul Ioan a scris ultima carte a Bibliei și a adăugat-o ca încheiere a Sfintei Scripturi? Nu! O dată cu încheierea canonului s-a încheiat descoperirea în scris făcută de Dumnezeu. Aceasta a însemnat un moment deosebit în istoria mântuirii. Dar începând de atunci, cunoștința fiecărui credincios a rămas numai »în parte«. Pavel spune întrucâtva *subiectiv* (1 Corinteni 13, 12): »Acum, cunosc în parte ...« »Ce este desăvârșit« va veni abia atunci când fiecare credincios va putea cunoaște în chip desăvârșit (1 Corinteni 13, 12): »Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față.«

Vorbirea în alte limbi sau vorbire extatică?

înceta« sau »a se pierde cu încetul/a se stinge«. Prin cuvântul *katargeô* se exprimă o acțiune abruptă, pe când prin *pauô* se exprimă un proces. În Faptele Apostolilor 20, 1 este folosit de Luca pentru a descrie zarva poporului care se liniștea. Este de remarcat că la venirea lui Hristos darurile se vor sfârși într-o clipită. Dacă Pavel vorbește în legătură cu vorbirea în alte limbi de o încetare treptată, putem înțelege din aceasta că darurile vor înceta pe parcursul istoriei bisericii *înainte* de venirea lui Hristos, și anume sub forma unui proces în timp.

Mărturii din istoria bisericii cu privire la încetarea vorbirii în alte limbi

În acest context este remarcabil că există o serie de mărturii din timpul de după apostoli, că o dată cu moartea apostolilor și a celor care au crezut prin mărturia lor,¹⁹³ semnele și minunile timpului de la început au dispărut realmente. Augustinus scria în jurul anului 392 după nașterea lui Hristos:

»De ce astăzi nu mai au loc aceste lucruri? Ele nu ar mișca pe nimeni, dacă nu ar fi minunate. ... De aceea Dumnezeu a lucrat cu înțelepciune cu noi, dându-le odată pentru totdeauna, ca să convingă lumea, ca astfel ea să se bazeze în continuare pe mulțimea celor care au fost convinși prin aceste lucruri.«¹⁹⁴

Augustinus s-a referit nu numai la timpul apostolic în general, ci și în mod special la semnul vorbirii în alte limbi. Acest important învățător al Bisericii explica în timpul acela, că prin vorbirea în alte limbi a fost confirmată, printr-un semn vizibil, venirea Duhului Sfânt. Mai târziu, vorbirea în alte limbi a arătat clar planul lui Dumnezeu de misiune în toată lumea, și anume, că de acum încolo vestea bună despre Isus Hristos va fi adusă tuturor oamenilor în toate limbile. Semnul vorbirii în alte limbi a avut loc, dar după aceea a dispărut:

»Căci a fost necesar, ca Duhul Sfânt să fie mărturisit simbolic în toate limbile, pentru că Evanghelia lui Dumnezeu trebuia să înconjoare tot pământul în toate limbile. Ea a fost mărturisită simbolic, iar după aceea a încetat.«¹⁹⁵

Chrysostomos, marele predicator din secolul al patrulea, s-a exprimat în felul următor cu privire la minunile din timpul primilor creștini:

»Nu afirm că în timpul acela nu au avut loc minuni, deoarece astăzi ele nu mai au loc. ... În zilele acelea au fost folosite, dar astăzi nu mai sunt. Nu a rămas nici cea mai mică urmă din puterea de a face minuni.«¹⁹⁶

Isidor din Pelusium (secolul al patrulea) spunea:

»Probabil că ar avea loc și astăzi minuni, dacă viața învățătorilor ar corespunde vieții apostolilor.«¹⁹⁷

Chiar și în secolul al șaptelea, când superstiția și alergarea după supranatural de mult ocupaseră un loc mare în biserica romană, Isidor din Sevilla scria:

»Motivul pentru care Biserica astăzi nu face minuni, așa ca în timpul apostolilor, este acela, că minunile au fost necesare în timpul acela, ca să convingă lumea despre adevărul creștinismului; acum ea, după ce este convinsă, trebuie să lumineze prin fapte bune. ... Credinciosul care astăzi aleargă după minuni, acela aspiră după onoare trecătoare și omagieri omenești.«¹⁹⁸

¹⁹³ Compară cu Marcu 16, 14 – 17 (»cei unsprezece«, versetul 14; și »cei care au crezut« / »cei care au venit la credință« [aoristul ingresiv], versetul 17).

¹⁹⁴ Citat din: PETERS: Semne și minuni, pagina 49.

¹⁹⁵ Deoarece acest citat este foarte important, îl redăm în continuare în textul original (AUGUSTINUS: Epistula Iohannis ad Parthos, VI, 10, Patrologia Latina, Bd. 35, pag. 2026/5): »signa erant temporis opportuna. oportebat enim ita significari in omnibus linguis spiritum sanctum, quia euangelium dei per omnes linguas cursurum erat toto orbe terrarum. significatum est illud, et transiit.«

¹⁹⁶ Citat după PETERS: Semne și minuni, pag. 49.

¹⁹⁷ Citat după PETERS: Semne și minuni, pag. 50.

¹⁹⁸ Citat după PETERS: Semne și minuni, pag. 50.

5. Concluzii și consecințe

În cazul vorbirii în alte limbi, așa cum este ea prezentată în Biblie, oamenii au putut să vorbească deodată în limbi necunoscute lor până atunci, fără să parcurgă un proces de învățare a acestor limbi. Chiar și accentul era perfect.

Era vorba de un semn în istoria mântuirii, în mod deosebit ca mărturie pentru poporul Israel: Dumnezeu vrea să vorbească tuturor oamenilor în toate limbile, nu numai într-o limbă a unui popor! Vorbirea în alte limbi era o comunicare importantă cu caracter teologic, misionar, cu consecințe enorme în istoria Bisericii. La vorbirea în alte limbi din timpul apostolilor a avut loc în principiu același lucru ca și la crearea primilor oameni (Geneza 2) și ca la încurcarea limbilor la turnul Babel (Geneza 11). Și atunci oamenii puteau vorbi o limbă nouă, fără să o fi învățat mai înainte. În timp ce la cei din Geneza 11, care vorbeau limbile noi, a fost șters vechiul sistem de vorbire, la vorbitorii în alte limbi din Noul Testament s-a păstrat vechiul sistem de vorbire. O altă diferență a fost aceea, că oamenii de la Babel au putut vorbi numai o singură limbă, în timp ce vorbitorii în alte limbi din Noul Testament în anumite împrejurări erau făcuți apți pentru a vorbi mai multe limbi (1 Corinteni 14, 18). Vorbirea în alte limbi prezentată în Biblie este cu totul alta decât vorbirea extatică practică în zilele noastre în mișcarea carismatică penticostală. Vorbirea extatică din zilele noastre este o încercare de copiere nereușită a minunii vorbirii în alte limbi din timpul apostolilor (secolul 1 al erei creștine) prezentată de Biblie.

Vorbirea extatică, în care nu există înțelegerea conștientă, intelectul este decuplat, este o practică întâlnită în multe religii necreștine și în ocultism. În creștinism nu are ce căuta.

Vorbirea extatică este una din caracteristicile cele mai izbitoare în »mișcarea carismatică penticostală«. Prin expunerea făcută a devenit clar că vorbirea extatică a acestei mișcări este total nebiblică. Prin aceasta, întreaga mișcare privită din punct de vedere biblic este pusă sub semnul întrebării, împreună cu toate numeroasele ei practici și învățături speciale, pe care nu le-am putut dezbate detaliat în cadrul acestor expuneri.

Cine a practicat vorbirea extatică și acum a recunoscut că ea este o rătăcire, trebuie să se distanțeze de ea. Dumnezeu oferă iertare pentru toate greșelile noastre. În 1 Ioan 1, 9 citim cuvintele încurajatoare:

»Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.«

Pentru aceasta nu este nevoie de nici o lucrare de eliberare. Noi putem să mărturisim liniștiți vina noastră lui Dumnezeu și să primim cu mulțumire iertarea și curățirea din partea Lui. După aceea este valabil: să ne orientăm în totul după Cuvântul Său.